

Minningarorð

Nú tynnist millum tey elstu í míni verfamilju, og innan fyri tíggu mánaðir eru trý teirra farin.

Tann 13. apríl í fjør andaðist Elisabeth Egholm, fødd Debes, 81 ára gomul. Hon var gift við Johan Hendrik, yngsta beiggja konu mína Hjørdis. Tann 15. november andaðist Herbjørg Egholm, fødd Viderø, 95 ára gomul, hon var gift við Eiler, elsta beiggjanum, og longu 13. februar í ár, bert 3 mánaðir aftaná, andaðist Eiler, svágur, somuleiðis 95 ára gamal.

-O-

Elisabeth og Johan Hendrik vuksu upp í sama grannalagi við Hoyvíksvegin og Jónas Broncks gøtu. Sum ung róðu tey bæði við bátum hjá Havnar Róðrarfelag og tóku eisini lut í felagsarbeiðnum har. Mitt í 60unum rann saman teirra millum, og tey giftust 19. august í 1967. Brúðleypid var væl-komið, og brúðleypsgestirnir vóru nógvir í tali, og ikki kann sigast annað, enn at tey vóru sera væl lýdd, og minnst vit við gleði aftur á henda stóra dagin.

Sum ung arbeiddi Elisabeth fleiri ár hjá Jacob Veyhe, sum hevði virki í Bringsnagøtu. Nøkur ár arbeiddi hon í Radio-El, Sápuhúsinum og eisini í tógvhandlinum Pingvin, og var hon ein dugnalig og væl-lýdd krambakvinna. Tá tey giftust, gavst hon at arbeiða úti.

Seinni fóru hon og Johan Hendrik at gera reint á Telefonstøðini, sum tá helt til í miðbýnum, har Løgtingið húsast nú, og síðani uppi á Hálsl, tá Telefonstøðin flutti í nýggjan bygning har.

Síðst í 1970unum bygdu Elisabeth og Johan Hendrik sær hús á Konmansmýru, sum var tann nýggja útstykingin tá, og har hava tey búð síðan. Fitt og blíð at vitja, og hava vit altíð sitið hugnaligt og væl hjá teimum á Mýrisnípuvegnum.

Elisabeth og Johan Hendrik vóru barnleys, men tey vóru sera góð við øll børnini í familjun. Elisabeth var røsk og handalig í allar mátar. Eisini dugdi hon sera væl at binda bæði til smá og stór, og mangt plaggið bant hon upp á børnini. Hon hevði altíð okkurt á stokkunum, líka til tað síðsta. Elisabeth var eisini hjálpsom og góð hjá okkum at heita á, tá tørvur var á barnagentu. Hon segði altíð ja beinanvegin, og børnini vóru sera góð við hana og Johan Hendrik. Tey hava verið sera trúgv og hava fylgt væl við børnum okkara upp gjøgnum árin.

Tey keyptu sær skjótt bil og dæmdi teimum væl at koyra langar túrar og fóru ofta at vitja familju á Strøndum, í Leirvík og í Klaksvík.

Sum pensionistar dæmdi teimum sera væl at fara á bingo, og koyrdu tey eisini mangan út um Havnina at royndu eydnuna.

Men tað seinasta árið var heilsan hjá Elisabeth farin at bila, og andaðist hon aftan á stutta sjúkralegu. Tá høvdu tey verið gift í 50 ár og náddu gullbrúðleypsdagin.

Góði Johan Hendrik, tit vóru altíð saman, sá man annan, so var hin ikki langt burtur. Tú og Elisabeth fingtu nógv góð ár saman, so saknurn hjá tær er stórur.

Men gott er at hava nógvu góðu minnini um Elisabeth, og má Harrin styrkja teg fram-eftir.

-O-

Herbjørg og Eiler giftust tann 12. desember 1949, og fingtu tey 2 døtur, Eyðnu og Emi. Eyðna er gift við Sigurð Bech, tey bógva í Sorø, og Emi er gift við Eli Ellendersen, tey bógva á Argjum. Nú Herbjørg og Eiler andaðust áttu tey 5 ommu- og abbaðørn, 10 langommu- og langabbabørn og 2 oldur-ommu- og oldurabbabørn.

Herbjørg, sum var ættað av Sandi, kom ung til Havnar at arbeiða sum krambakvinna, eitt nú hjá Heinesen. Hon hitti skjótt Eiler, og tey gjørdust par. Tá tey giftust, høvdu tey verið trúlovað í 8 ár.

Ungur fór Eiler í læru til bil-mekanikara hjá Vilhelm Nielsen, og haðani fór hann víðari at læra til maskinmeistara.

Evnini at læra vóru góð, og fall skúlagongdin honum løtt. Hann fór nakrar túrar til skips og silgdi eisini við gomlu Ternuni eitt skifti, men hann var ikki so glaður fyri sjógvin og fann sær tí skjótt starv á landi.

Sum maskinmeistari arbeiddi Eiler í fleiri ár á Bacalao, har hann m.a. umsat køliskip-anina og flakamaskinurnar. Har var hann til 1970, arbeiddi so eina tíð á amboðsdeildini

hjá Thomas Dam í miðbýnum, til hann í 1973 fór at arbeiða á goymsluni hjá Føroya Tele. Har arbeiddi hann í nógv ár, líka til hann gavst fyri aldur í 1990. Eiler var nærlagdur í sín-um arbeiði og vællýddur alla-staðni, har hann starvaðist.

Tey bygdu sær hús á Eg-holmstrøð, við Gripsvegin, og hevur blíðskapurin verið stór-ur í teirra hugnaliga heimi.

Herbjørg dæmdi so sera væl plantur og trø, og brúkti hon og Eiler nógvur tímar uttanfyri í garðinum, og við tíðini gjørd-ist urtagarðurin hjá teimum ein av teimum vakrastu í býn-um.

Tá Hjørdis og eg giftust í 1966, fluttu vit inn í íbúðina niðriundir hjá teimum, og búðu vit har, til vit fluttu í egin hús í 1969. Fyri okkum ungu nýgiftu vóru tey fyrmyndarlig í allar mátar, og vóru tey okk-um góð í ráðum og altíð við eini hjálpanði hond.

Eisini Herbjørg var nærløgð í øllum, hon fekst við. Hon bant og seymaði nógv upp á døturnar og so øll ommu- og langommubørnini, og lat hon eisini mangan heimagjörda lutin til árliku jólasølurnar hjá pensionistafelagnum. Har kom hon nógv og var við á fleiri uttanlandsferðum, sum pensionistafelagið skipaði fyri.

Eiler var fittur í hondunum, og við síni stilli medferð hoyrði tú ikki nógv til hann, men tað sást, har hann hevði verið. Hann mintist eisini væl, dugdi at siga frá, og tað varð lurtað, tá ið hann segði nakað.

Tá Eiler var í 60unum fóru eyguni at bila, og aftaná at hann var givin at arbeiða, kom hann nógv á Blindastovnin. Serliga minnst vit teir sera væl dæmdu krakkarnar við

tjørn, og høvdu tey tað gott har. Møblar og aðrir persónligir lutir prýddu stovuna hjá teim-um, og var tað heimligt og hugnaligt at koma á vitjan.

Tey fyrstu árin hevði Herbjørg enn førleika til at binda, sjálvst um sjónin eisini hjá henni var farin at bila, og bant hon 26 litrík teppir til síni nærmastu, og haraftrat bant hon hópin av turrikløðum, sum vóru latin børnum í Rum-enia.

Meðan tey búðu á Tjarnar-garði, var Herbjørg bundin at koyristóli, og hvønn dag fór Eiler túrar við henni eftir gongini, so leingi, sum hon orkaði at sita uppi. Hann var væl fyri líka til tað síðsta, tá hugsað verður um høgga aldur-in, og gleddust hann og familj-an um, at hann á nýggjárinum fór eina seinastu ferð at vitja tey í Sorø.

Tá tey bæði enn vóru væl fyri, dæmdi teimum væl at ferðast niðri hjá Eyðnu og hjá Emi, sum nøkur ár búði í Hors-ens. Tær báðar komu eisini javnan heim við teirra familj-um um summarið, til føðingardagar og serlig høvi.

Herbjørg og Eiler vóru sera glað og takksom, tá Emi valdi at flyta heimaftur til Føroyar at bógva, og sum tey eldst, hevur hon verið teimum ein góður stuðul. Øll árin, tey búðu á Tjarnargarði, hjálpti hon upp á tey og vitjaði tey so gott sum hvønn dag aftan á ar-beiðstíð.

Tey fingtu eitt langt og ríkt lív saman, 69 ár í hjúnarlagi, tað er ikki øllum tillutað. Tey vóru bæði klár og kundu halda bæði diamant- og krúndia-mantbrúðleypsdagarnar.

Góðu Eyðna og Emi við familjum, saknurn er stórur, nú tykkara góðu foreldur, ver-foreldur, omma og abbi, lang-omma og langabbi, olduomma og oldurabbi ikki eru meira. Serliga hjá tær Emi man tað kennast sum eitt tómrúm.

Men gott er við nógvu góðu minnunum, tit hava um tey, og má Harrin styrkja tykkum frameftir.

-O-

Ja, sigast má, at Elisabeth, Herbjørg og Eiler náddu øll ein høgga aldur og livdu eitt gott og virkið lív. Øll vórðu tey bor-in út úr kirkjugarðskapellinum, fylgd av einum trúgvum vina-skara, sum tað sást til jarðar-ferðirnar og ervini aftaná.

Góða Elisabeth og góðu Herbjørg og Eiler, minnini um tykkum eru okkum nógv og góð. Takk fyri alt. Hvílið í friði.

Heðin og Hjørdis v/familju